

# Leonardo Di Caprio massa bonic per ser bo, o viceversa

Javier Matesanz

**E**l pecat de Leonardo DiCaprio és haver crescut bé. Amb setze o desset anys era un adolescent incipient capaç de fer-se passar per un minusvàlid psíquic, no precisament atractiu, que es va trobar amb una nominació als Òscar quan es demanava *¿Quién ama a Gilbert Grape?*. Pel que deien (i no és enveja), no es pot ser tan bonic. Sobretot quan un pretén viure de la seva imatge, però sense explotar únicament la seva imatge. No sé si m'explic.

És molt injust que un actor amb tant de potencial dramàtic i dotat, en principi, de la versatilitat necessària per assolir tot tipus de papers, s'hagi de resignar a acceptar feines per la seva cara bonica, suportant una densitat de primers plans, que només troben un equivalent als spots publicitaris. ¿Per què un actor ha d'estar condemnat a ser atractiu, en lloc de gaudir de la seva condició mentre fa servir les seves qualitats interpretatives? ¿Per què Tom Cruise ha de fer *Cocktail*, Brad Pitt s'ha de lluir a *El favor o Leyendas de pasión*, o Leonardo DiCaprio s'ha d'exposar a les xiulades histèriques i als sospirs d'una platea estibada d'allòtes, per mor d'uns plans de passarel·la Cibeles, que ben bé es podrien haver estalviat a *Titanic*?, per altra banda, una magnífica pel·lícula.

Leonardo DiCaprio, per tot el que hem dit, es troba ara en un moment crític de la seva carrera com a actor, tot i que pugui semblar tot el contrari. Ara és el moment de triar entre els dòlars i els clubs de fans o la professió d'histrió. Ara és el moment d'optar pel paper desagradable i arriscat de *Nacido el 4 de julio*, com va fer Cruise per ser considerat actor, o el de guerro sonat o el de policia desorientat, tal com va decidir Pitt a *Doce monos* i *Seven*, per tal d'allunyar-se, tant com el merchandising els permeti, dels calendaris i les carpetes de la

meitat de la població teenager femenina mundial. I no sempre amb èxit.

En fi. Ha arribat l'hora de la veritat per a aquest jove, que o ha tingut sort amb els intents d'escapar (*Vidas al límite*, *Diario de un rebelde*) per la via dels personatges controvertits a la James Dean, i ha vist com el "sex appeal" (*Romeo y Julieta* i *Titanic*) hipotecava el seu futur que, ara més que mai, dependrà de les seves properes eleccions.

Seria una llàstima que també aquest indubtable talent "viqués ràpid, morís jove i deixàs un bonic cadàver", metafòricament i cinematogràficament parlant, és clar. ♦

